

YİĞİT OKUR

HULKİ BEY VE ARKADAŞLARI

ROMAN

♥
CAN

11.
BASKI

YİĞİT OKUR
HULKİ BEY VE
ARKADAŞLARI

© 1999, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1999
  2. basım: 2000
  3. basım: 2000
  4. basım: 2002
  5. basım: 2004
  6. basım: 2007
  7. basım: 2008
  8. basım: 2009
  9. basım: 2010
  10. basım: 2013
  11. basım: Şubat 2016, İstanbul
- Bu kitabın 11. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş
Merkezi, Bağcılar, İstanbul
Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-510-931-2

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com/9789755109312
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 31730

YİĞİT OKUR
HULKİ BEY VE
ARKADAŞLARI

ROMAN

Yiğit Okur'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Güvercinler, 2000

Topal Viktor'un Anıları, 2001

O Zaman Kim Söyleyecek Şarkıları, 2002

Piyano, 2003

Deniz Taşları, 2005

Büyücü, 2007

Tutuklanacaklar Listesi, 2007

Piç Osman'ın Pabuçları, 2009

Sıfırlamak, 2010

Tır Kamyonları, 2011

Yazamadığım Romanın Öyküsü, 2011

Buralardan Geçerken, 2015

YİĞİT OKUR, Orta ve lise öğrenimini Galatasaray Lisesi'nde tamamladı. 50'li yıllarda, *Varlık*, *Yenilik*, *Mavi* dergilerinde şiirleri yayımlandı; aynı dönemde, Ugo Betti, Jean Cocteau, Herman Wook, André Maurois'dan roman, oyun çevirileri yaptı; *Yeni Sabah*, *Vatan* gazeteslerinde tiyatro eleştirileri yayımlandı. Cep Tiyatrosu'nun kurucularından olan Okur, bir süre sahneye çıktı. Hukuk öğrenimini sürdürmek için 1958'de Cenevre'ye giden Okur'un, birincilikle bitirdiği fakültede tamamladığı doktora tezi, Cenevre Üniversitesi Hukuk Ödülü'ne layık görüldü. 1965'te yurda dönen Okur, aile geleneğini sürdürerek avukatlığa başladı. Bu süreçte çeşitli gazete ve dergilerde, söyleşi ve mesleki makalelerle yetindi. Yaklaşık kırk yıl süren sessizlikten sonra Yiğit Okur, *Hulki Bey* ve *Arkadaşları* adlı romanıyla yeniden yazın dünyasına döndü. *O Zaman Kim Söyleyecek Şarkıları* adlı öykü kitabıyla 2003 Haldun Taner Öykü Ödülü'nü ve *Deniz Taşları* romanıyla 2006 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü aldı. Yazar, 2016 yılında aramızda ayrıldı.

Bölümler

BİRİNCİ BÖLÜM

Hulki Bey'in Akşam Saatleri

- 5 Eylül 1955 Tokatlıyan'da Bir Akşam 13
- Daktilo Kızlar Neyin Nesiydi? 36
- On Yıl Uzakta Kalmış Bir Anı 51

İKİNCİ BÖLÜM

Paradisos'ta Bir Gece

- Kapı Kolu'nun Kuruluş Nedenleri 63
- Anna Mariya Katya Fotiyadis 78
- Bir Gece Baskını 95
- Arnavut'un Uzun Yaşamının Kısa Öyküsü 107

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şükran'ın Bodrum Katı

- Üç Babalı Bir Kız Çocuğu 125
- Loden Paltonun Akıbeti 139

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şükran'dan Sonra Geleceğe Dair

— Taksim Anıtı Önünde Bir Fotoğraf Daha	147
— Faili Meçhul Bir İhanet	158

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bilardo Toplarının Engel Tanımaz Fiziği

— Çatıda Bir Göz Oda	173
— Andon	205
— Aleksi	209
— Hulki Bey'in, Sabah Söylemeyip Akşama Ertelelediği Sıcak Düşleri	219
— Mülâzım Mukdim Bey'in Gümüş Saati	244

ALTINCI BÖLÜM

Yirmi Yıl Sonra

— Kocakafa Kâmil Bey'in Çocuksuz Dünyası	251
— İtalyan Hastanesi'nde Geçen Aylar	289
— 1956 Baharında Gülşen Apartmanı'nda Bir Akşam Yemeği	299
— Müdür Bey'in Fasl Sorunu	324

BİRİNCİ BÖLÜM

Hulki Bey'in Akşam Saatleri

5 Eylül 1955 Tokatlıyan'da Bir Akşam

Hulki Bey, Elektrik İdaresi binasının üst katındaki odasında, sabah işe gelirken Hachette'ten aldığı, işinin çokluğundan değil de –işi yoktu ki– tembellikten okumadığı *Le Monde* gazetesini dikine katladı. Yeleğinin saat cebinden kösteğini çekti. Kapağı gümüş kaplama, Zenith. Bastı kenarına. Şak! Açıldı kapak. Beşe on var. On dakika daha oturacak bu masada. Kapattı saatin kapağını. Bombeli kapakta iki satırcık: '*Tınaz Tepe Hatırası – 26 Ağustos 1922*'.

Darülfünûn mezunu Mülâzim Mukdim Bey, Büyük Taarruz sabahı, yüreğinin üstüne yediği bir Yunan meremiyle sınıf arkadaşı Abdurrahman Bey'in –Hulki Bey'in babasının– kollarında son nefesini verirken:

— Saat kaç, diye sormuştu.

Hulki Bey'in babası:

— Saatim yok, diye yanıtlamıştı.

— İç cebimde bir saat var, onu çeksene!

Hulki Bey'in, az önce, yelek cebinden çıkardığı saat, işte o saatti. Ve o saat, 26 Ağustos günü, o anda, sabahın

on birini gösteriyordu. Büyük Taarruz, beş otuzda başlamıştı. Beş buçuk saattir, çevreyi cehenneme çeviren topçu ateşi altında, piyade bir türlü düşmanın müstahkem mevkillerini delip tepeyi alamıyordu. Mülâzim Mukdim Bey mırıldanmıştı:

— Yazık! Beş buçuk saattir yerimizde mi saydık!

Hâki renkli üniformasının solu, göğsünden çıkan kanla ıslanıyor, kan kumaşta renk bırakmıyor, giderek artan bir ıslaklık halinde cekete yayılıyor, ağzının kenarından, burun deliklerinden, köpüklü bir kızılık sızıyordu. Mukdim Bey'in kanlı dudaklarından, uzak, yılmış bir ses çıktı:

— O saat sende kalsın.

Başka bir şey söylemedi.

Hulki Bey, bu hikâyeyi babasından o kadar çok dinlemişti ki, o cehennem sabahını yaşayan babası mıydı, yoksa kendi miydi karıştırmıştı. Yıllar sonra Hulki Bey'in babası, bir Ermeni kuyumcuya işletmişti saatin kapandığındaki yazıyı: '*Tımaz Tepe Hatırası-26 Ağustos 1922*'.

Günün en zor dakikaları bu son dakikalardı. Gün boyunca, hiçbir iş yapmadan geçirdiği bu odadan kurtulabilme anları yaklaştıkça, yüreğini hem sevinç kaplar hem sıkıntı basardı. Son beş on dakika, karanlık bir tünel gibi uzar, bir türlü bitmek bilmezdi.

Önce aynaya yöneldi. İstanbul Elektrik Tramvay ve Tünel İdaresi Teftiş Heyeti Müşavirlik odasına, bir ayna konulmuş olması anlamsızdı. Anlamsızdı ama, sonuçta, Teftiş Heyeti Müşavirlik odasında bir ayna vardı. Üstelik, kesme kristalden, üstelik çerçevesi –bazı yerleri dökülmüş de olsa– varaktandı.

Aynaya yansıyan suretini şöyle bir süzdü. Gözlerini ve bıyıklarını pek beğenirdi. Kahverengi gözlerinde, damla damla ışıklar vardı. Zekâ pırıltıları gibi dururdu. O da bu ışıkları zekâ pırıltısı olarak kabullenirdi. Oysa, pek zeki sayılmazdı. O pırıltılar, sürekliliği olmayan, başlayıp biten, sonra yeniden başlayıp yeniden yiten sevinç yansımalarıydı. Ama, gözleri, göz olarak güzel gözlerdi. Bakışları çapkındı. Bu bakışlar, deneyimsiz bir kadını, hemen baştan çıkartacak nitelikteydi. Ya da deneyimli, ama kanmaya hep eğilimli yaşamış kadınlar için bir tuzaktı.

Nedendir bilinmez, bazı kadınlar, güvenli kıyılara palamar bağlamak yerine, bu çalkantılı ufuklara tutkundur. Sonuçta, ne ufka varabilirler ne kıyıya. İki ara bir dere, orta yerde kalakalırlar. Geceleri yaz bahçelerinde, çalı çırpıdan tutuşturulmuş ateşe üşüşen kır böcekleri gibidirler. Alevin karışı konulmaz çekiciliği yanma korkusunu unutturur onlara.

İşaretparmağının tersiyle, kumral bıyıklarının ucunu özenle kaldırdı. Ah bu kumral bıyıkları!.. Burun deliklerinin altından gelip dudak uçlarından yukarıya kıvrılırdı. Her gün, sabah karanlığında, mavi kristalden, hokka biçimi minik gazyağı lâmbasının fitilinde ufak maşalarını kızdırır, bıyık uçlarına biçim verirdi. Yıllardır süregelen bu nazik operasyon, bazen tehlikeli sonuçlara yol açardı. Sarhoş gecelerin sabahında, ellerine hâkim olamaz, titreyen parmak uçlarındaki kızgın maşa yanağına yapıştıverirdi. Ne canının acısına aldırış ederdi ne giderek kahverengine dönüşen lekeye. Cyrano'nun ünlü tiradından bir mısra mırıldanırdı: *"Cepler delik... Ama, bıyıklar*

burulu...” Oysa, moda olan bıyık, Clark Gable’ın bıyığıydı. “O da bıyık mı efendim! Bir kara çizgi.” Oldum olası, Clark Gable’ı sevmemişti. “Besili inek yavrusuna benziyor. Adam gibi değil de, odun gibi...” Ama klark çekmekten de kendini alamazdı. Sağ omuz başından arkaya doğru kadınlara bir bakış. Tatlı sert. Hem küçümseyen, hem çağırıcı.

Tekrar saatine baktı. Beş dakika daha. Pencereleden biri, damların, bacaların üzerinden, dar açıdan Kız Kulesi’ni görüyordu. ‘Şu bizim Bedri Rahmi, aslında haklı: Kız Kulesi’nin akli olsa, Galata Kulesi’ne varırdı, bir sürü çocukları olurdu...’ Sonra, Bedri Rahmi’nin düşüncesine kendi görüşünü ekledi: ‘Bu Kız Kulesi de, artık evde kaldı!’ Esprisi hoşuna gitmişti. Öbür pencereden Topkapı Sarayı seçiliyordu. ‘Osmanlı’nın, Bizans’taki ilk evi...’

Bu iki çerçeve, onun için, aynı duvara asılı, alışıldığı için bakılmayan, bakılınca hemen sezilmeyen iki resim gibiydi. Çoğunlukla, ince bir sise saklanmış bu iki tabloyu, arada bir uzaklarda dalgalanan martı sağanakları hareketlendirirdi.

Le Monde gazetesini dikine bir kez daha katladı, sol koltuğunun altına sıkıştırdı. Aynaya bir klark çekti. İnce yapılı, uzun boyluydu. Şakaklarında, birkaç tel ak, koyu kumral saçlar. Yakışıklıydı.

Hiç acelesi yokmuş gibi ağır adımlarla kapıya yöneldi. Gerçekten de acelesi yoktu. Ama bu odadan çıkıp kurtulma isteği, nedenlerini kurcalamaktan kaçındığı, bilinçaltına yerleşmiş, bir utanç duygusuydu. Bu kaçışı kendinden de gizlemesi, onu kapıya ağır adımlarla yöneltirdi.

Üç metre boyundaki görkemli, ahşap profilleri katmerli meşe kapıyı pirinç tokmağından çekip dışarıya süzüldü.

Hol bomboş, karanlık. Gün boyu fosur fosur içilmiş sigaralardan artakalmış, yöreye sinmiş, soğumuş sigara kokusu.

Açtı adımlarını, bir solukta geçti holü. Merdivenler. Aşınmış, kirli mermerler. Tozlu tırabzanlar.

Genelde tozlu hiçbir şeye elini süremezdi. Ama merdivenler o kadar karanlıktı ki, düşerim korkusuyla tırabzanlara tutunmak zorunda kalırdı.

Oysa, bu tırabzanlar, bütün tozuna, pisliğine, yıpranmışlığına, bakımsızlığına rağmen, Romanya kerestesinden yapılmış, nesli çoktan tükenmiş Macar ustaların tornasından çıkmış, yüz yıl yaşamıştı. Şimdilerde ahşap kurtlarını doyuruyordu. Ama, her kat başında ve sonunda kıvrak profilli babalarıyla, mermere inen işlemeli demir çubuklarıyla, tanımı zor güzellikteydi. *'Bir şaheser efendim... Ama pislik yuvası işte,'* derdi; ama tutunmadan da edemezdi.

Gene öyle yaptı. Her akşamki gibi tutundu tırabzanlara. "Pislik" dediği bu ahşap, ona yalnızca güven değil, hız veriyor; bir delikanlı edasıyla sıçrayarak tüke-tiyordu basamakları. Altı kat inecekti. Beşinci kat... Dördüncü kat... Üçüncü kat... Dudaklarında silik, soluk bir ıslık. Edith Piaf: *'Aklımı başımdan aldın...'* İkinci kat... Ama, bütün bu katların sahanlıkları da merdivenleri de karanlıktı. Elektrik İdaresi Dairesi'nin merdivenlerinde elektrik ışığı yoktu. İlaç için bir tek ampul bile! Bir kat daha... Son kat! Sonra, büyük hol. Giriş. "Müracaat". Bekçiler. Allahtan burası tertemizdi. Bekçileri selamladı:

— Beyler!.. İyi akşamlar efendim.

Sonra demir kapı... Cadde... Tünel Meydanı...

— Ohh!

Bir gün daha bitmişti. Kendi için yaşamadığı yaşamından verdiği bir gün daha. Şimdi, geceye kapılarını açan bir akşam başlıyordu önünde. Akşam da, gece de onundu. Ya da, Hulki Bey bunu öyle sanıyor, öyle kabul etmek istiyordu.

Onun olmayan kristal aynadan, onun olmayan odadan, onun olmayan masadan, onun olmayan, zaten var da olmayan, işinden kurtulmuş, yıllardan bu yana süregelen günlük tutsaklığından özgürlüğe yönelmişti. Kendine ait olduğunu sandığı gecenin sahanlığındaydı.

— Akşâm...

Her gün, saat beşte, *Daire*'nin kapısından çıkınca, şartlanmış gibi, zihninin bilmediği kıvrımlarında Ahmet Haşim'in mısraları dolanırdı: 'Akşâm...' –İkinci 'â' aruza uygun, ağdalı.– '*Akşâm... yine toplandı derinde.*' 'Derinde toplanma' benzetmesine hayrandı. '*Akşâm yine toplandı derinde / Canân duruyor eski yerinde.*'

Canân!.. Canânın hâlâ duruyor olması... Canânın eski yeri, canânın şimdiki yeri ya da yarınları... Bunlar şiirin dışında, sürdürdüğü yaşamın karmaşasıydı. Şiirdeki benzetmeyle yaşamının karmaşası, birbirini çağırıyordu.

Tünel Meydanı'nı beş on adımda geçti. İstiklâl Caddesi'nin ağzında durdu. Haşim de, onunla gelen karmaşa da dağılmıştı. Okuldan kaçmış çocuk sevinci kapladı içini. Suçluluk duygusu bilinçaltındaydı. Sevinci boğmuyordu. Caddenin ağzından Galatasaray dirseğine kadar süzdü yolu. Yola da bir klark çekti. '*Cadde-i Kebir!.. Cadde-i Kâfir.. Bu cadde, şehrin kalınbağırısadır. Kalınbağır sak olmazsa, yediğiniz en nefis yemek ne olur!*' İstiklâl Caddesi'ni kendine göre tanımlamak için, hem fizyolo-

jik hem filozofik bu görüşünü pek önemser, Tokatlıyan' da bulunduğu dostlarına, onu görmeye gelen Liseli Esmer Delikanlı'ya sürekli tekrar eder, kusursuz bulduğu tanımını, uzayıp giden, tarihsel, toplumsal öğelerle güçlendirmeye çalışırdı.

İsveç Sefareti'nin kaldırımından, yavaş, ama gösterişli adımlarla yürümeye başladı. İlk mağazanın önünde duraladı. *Baker*. Herkes o mağazayı *Beyker* diye bilirdi. *İngiliz Mağazası*, diyenler de vardı. Büyük bir ayakkabıcı dükkânıydı. Gözucuyla vitrini süzdü. Burunları lâcivert, arkası beyaz bir çift ayakkabıya takıldı gözleri. '*Katya'ya şu iskarpinleri alsam, efendim,*' diye düşündü. O gün, 1955 Eylülünün 5'inci günüydü. Teftiş Heyeti müşavir maaşını alalı beş gün olmuştu. Ayakkabılar çok pahalıydı ama, Katya'ya bir çift İngiliz ürünü ayakkabı armağan edecek kadar –şimdilik– parası vardı. Vardı ama, Terzi Blum'a da borcu vardı. '*Katya'ya gelecek ay, ekim başında alırım. Kışlık, botumsu bir şey, efendim.*'

Ayakkabı armağanını, bir ay ileriye, ekime erteledi, hemen uzaklaştı.

Oysa hata ediyordu. Gözüne kestirdiği, "iskarpın" dediği o ayakkabıları hemen almalıydı. Bir ay sonra ekimde bu ayakkabıları gelip alabileceği güvencesini kim ona vermişti? Oysa, almalıydı o iskarpinleri. Katya sevinçten sıçrayıp dolayacaktı kollarını Hulki Bey'in boynuna. Yaşamda *yarının* olabileceği bile kuşkuluyken, Hulki Bey, içinde yeşermiş isteği belirsiz yarınlara erteliyor, ağır bir yanılığa düştüğünü, ne yazık ki, fark etmiyordu.

Bazar dö Bebe'nin önüne kadar geldi. Bebek giysileri satılırdı bu dükkânda. Hiç bakmadı. Çenesini hafif yukarı dikti. Dudaklarını buruşturan, burnunu oynatan bir tik dolaştı suratını. Giydirecek bebese yoktu.

Oysa, yılların içinde gelişen olaylar, başka türlü oluşsalardı, Katya'dan şimdi iki çocuğu vardı. Nerdeyse on yaşlarında olacaktı.

Löbon'un önüne geldi. *Löbon*'dan birkaç yapı sonra, eski Rus Sefarethanesi. Hemen çark edip karşı kaldırıma geçti. '*Rus Sefarethanesi'nin önünden geçmenin, değil mi efendim, ne gereği var yani! Hele, böyle bir dönemde!*' Bu tür şeylere pek dikkatliydi. Ürkekti. İftiradan ödü kopardı. Eskiden, babasının yanında avukatlık stajı yaptıktan sonra, polis kadrosuna geçen, şimdilerde Beyoğlu Emniyet Amiri olan Remzi Bey'e Tokatlıyan'da bir kez rastladığında, hemen ayağa fırlamış, kollarını açmıştı:

— Aman efendim... Aman efendim, bir eski dost!..

Remzi Bey'den yanıt hızlı gelmişti:

— Polisten dost olmaz!

Kucaklamaya hazır kolları iki yanına düşmüştü. O gün bu gün, Remzi Bey'den de çekinir olmuştu.

Zaten başka kuşkuları da yok değildi. Katya'yla birlikte beşinci katının iki odasında yaşadıkları Afrika Pasajı'nın kapıcısı Dursun Efendi, onların yaşamını, hem Katya'nın ağabeyi Haydut Andon'a, hem Beyoğlu Emniyet Amiri Remzi Bey'e, muntazaman jurnal ediyordu.

Hulki Bey, böyle sanıyordu. Oysa, böyle bir şey yoktu.

Gerçi Andon, içinde yenemediği hışımınla onları, kendi yöntemleriyle izlemekten bıkip usanmamıştı. Kafasındaki korkunç planı söküp atamıyordu.

Emniyet Amiri'ne gelince, ne Hulki Bey ne de genç

metresi, onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Başka derdi mi yoktu sanki!

Kapıcı Dursun Efendi ise, bu koca, kocamış yapının bodrumunda, iki göz odada, bir karı dört çocukla, soğan ekmek yiyip ayakta durmaya çalışıyordu. Sivas'tan geldiğinde yirmi yaşındaydı. Şimdi, ellisine merdiven dayamıştı. O da bu koca yapıyla birlikte kocuyordu.

Gerçekle bağdaşmayan, bu tür kuşkular yeşerirdi Hulki Bey'in içinde. Eski Rus Sefareti'nin önünden geçme korkusu da nedenleri belirsiz, bu tür kuşkulardan kaynaklanıyordu.

Karşı kaldırıma ulaştınca kendini güvende hissetti. *Markiz*'in önünde durdu. Dans figürü yapar gibi ayak uçlarında biraz yükseldi. Büyük camekânı, alttan yukarı yarıya bölen tül perdelerin arkasında, duvarı boylu boyunca dikine kaplayan, "*İlkyaz*" "*Güz*" fayansları bütün görkemle, ılık ışığın altında, tavana kadar yükseliyordu.

Hulki Bey, ayak uçlarında bir göz attı içeriye. Boştu. Sadece, pencereye en yakın masada, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Anayasa Profesörü oturuyordu. Bu saatte Markiz, onun uğrak yeri idi. Hulki Bey, bir an içeri girip baba dostu profesöre saygılarını sunmayı düşündü. Ama, birden fark etti ki, profesörün de önünde bir *Le Monde* gazetesi var. Profesör bitirdiği bir makaleyi, şarap yapmak için üzüm ezer gibi eze eze, kabuğunu, posasını ayırıp suyunu çıkartana dek, makalenin tahliline girişip Hulki Bey'i esir alabilirdi.

Hulki Bey, olası bir makale tahlili riskini almak istemedi. Saygı sunmaktan vazgeçti. Hızlandı, *Suriye Pasajı* arkasında kaldı. *Mayer*'in hizasına geldi. *Lion Mağazası*'yla, *Karlman Pasajı*'ndan sonra, İstiklâl Caddesi'nin en büyük mağazası burasıydı. Biraz ötede, minicik, daracak

bir dükkân. Ermeni Korseci. Katya'ya bir şey almak istiyordu ya bu akşam. Ama, Katya'ya korse mi?.. Asla! Afrika Pasajı'nın beşinci katındaki, iki odalı, çırpıntılı dünyalarında –bırakın korseyi– Katya'nın evdeyken külot giymesine bile izin vermezdi. Katya, mutfaktan odaya, odadan mutfığa girip çıktıkça, Hulki Bey gazetesini indirir, Katya'nın topuklarına inen emprimesinin altında bir gelgit gibi yükselip çekilen, dağılıp toplanan kalçalarını arzusuyla izler, bunların külotsuz olduğuna emin olmak isterdi.

— Palamarlarını kıydan yeni çözmüş, okyanuslara açılan bir kadirge gibi kalçaların...

Sık sık tekrarladığı bu sözler, bir Fransız şairinden çarpıtılmış bir benzetmeydi.

Sabuncakis'in hizasına geldi. Vitrinde güller. Bu dükkâna ilk girdiği akşamı hatırladı. '*Zaman ne çabuk geçiyor efendim...*' O akşamdan bu akşama nerdeyse on yıl geçmişti. On yıl kadar önce, karlı bir ocak akşamı, bu çiçekçiden aldığı yirmi iki kızıl bakarayı hatırladı. Kartın üstüne "*Hayranımız Hulki*" diye yazmıştı. Bu anı, ılık bir gülümseme damlası bıraktı içine. Gözucuyla vitrine baktı. Kızıl karanfiller duruyordu vitrinde. '*Yârin dudağın-dan getirilmiş / Bir katre alevdir bu karanfil.*' Tabii gene Ahmet Haşim. Hulki Bey'in, Haşim tutkusu, merhum babası Abdurrahman Bey'den miras kalmıştı. Haşim'i o tanıtmış, o anlatmış, o sevdirmişti Hulki Bey'e.

Sabuncakis arkasında kalmıştı. Terzi Blum'un hizasına geldi. –*Foto Sabah*'ın tam karşısında.– Orayı hızla geçti. Sanki, baba oğul Blum'lar, birinci kattaki terzihanelerinin cumbasından, onu gözlüyorlardı. '*Yarın, onlara borcumu ödeyeyim.*' Şimdi de ödeyebilirdi, ama hem yürüyüşünün ahengini bozmak istemiyordu, hem bir şey, bir bilmediği şey, onu *Tokatlıyan*'a daha çabuk ulaşmaya itiyordu.

Tokatlıyan'a girdi. Burası, onun için ana rahmi gibiydi. Kendini güvende hissediyordu. Düşüncelerini iletebildiği, aynı düşünce, aynı görüş titreşiminde olduğu, burada edinilmiş birkaç ahbabı vardı. Bir de arada bir, onu ziyarete gelen Liseli Esmem Delikanlı. Onunla konuşurken de üstünlük duygularını tatmin ediyordu.

Hulki Bey içeri girince, önce metrdotel seğırtti; arkasında iki garson. Hulki Bey, bu itibarı görmezse asabileşir, iğneli sözler ederdi.

— Hulki Beyefendi, safalar getirdiniz efendim, masanız sizi bekliyor.

Hulki Bey, önce *Le Monde*'u masanın üzerine attı; sonra koltuğa yerleşti.

— Her zamanki gibi değil mi, Hulki Beyefendi?

— Evet... Ama dediğim gibi: Barmen, önce fıçından sifonla çekecek, bol köpüklü, sonra köpüğü dökecek, sonra tekrar çekecek, yine köpüğü dökecek... Tabii tahta malayla. Sonra bu işlemi yeniden...

Yıllardır dinlediği, bu bira doldurma reçetesinden, metrdotel bıkmış usanmıştı. Dinlerken baygınlık geliyor, dinler gibi yapıp çabuk bitirsin diye araya,

— Evet... tabii... elbette... gibi sözcükler sıkıştırıyordu.

Reçete bittikten sonra, Hulki Bey'in, birayı tanımladığı biçimde doldurmanın Hamburg usulü olduğuna değineceğini metrdotel artık ezberlemişti... Sonra, Münih'te biranın nasıl içildiği bölüm gelecekti:

— Bira, öyle dibine kadar içilmez Münih'te. Baştan, bir iki yudum...

Metrdotel, cümleyi sonuna kadar beklemeden hızla ekledi:

— Sonra dökülür, sonra öbür bardak gelir...

Romanları ve öyküleriyle
son yılların önde gelen
yazarlarından
Yiğit Okur üretkenliğine
de öne çıkıyor.

Hulki Bey ve Arkadaşları'nin öyküsü, 1955 yılı Eylülünün beşinci günü, akşam saatlerinde başlıyor. Geriye dönüşler, ileriye gidişlerle sürdürülen anlatım, önce on yıl geriye dönüp 1945 yılının karlı bir Ocak gecesinde yoğunlaşıyor; sonra on yıl ileriye, 1955 yılı Eylülünün altıncı gecesine, Cumhuriyet tarihinde "6-7 Eylül Olayları" diye bilinen, hâlâ izleri silinmemiş ağır toplumsal-siyasal yanığa tanıklık ediyor; roman yirmi yıl sonra, 1975 yılının yağmurlu bir Nisan akşamı sona eriyor. *Hulki Bey ve Arkadaşları*, roman kahramanlarının otuz yıllık yaşam serüvenini, görsel denecek bir anlatımla yansıtan bir kitap. Arkadaşlık denen bir tür varolma tarzının özündeki duru sevgiyi öyküleştirip tanımlıyor. Bir yandan da, olası, basit isteklerin karşı konamayan bir yazgıyla nasıl yittiğini dile getiriyor. Erotik dokunuşlarla sürüp giden öykü, gülümseten yapısına karşın, içten içe gizemli bir hüznü taşıyor. Yiğit Okur, böylece, bir dönem İstanbulunun artık anılarda kalmış mozaiklerini, rengini, sesini, kokusunu ustaca yansıtıyor; unutulmaya yüz tutmuş tatları yüzeye çıkartıyor.

Kapak resmi: Romandaki kapı

ISBN 978-975-510-931-2

9 789755 109312